
Silhouetter (Danish Edition)

Kieler Laura

Title: Silhouetter (Danish Edition)

Author: Kieler Laura

This is an exact replica of a book. The book reprint was manually improved by a team of professionals, as opposed to automatic/OCR processes used by some companies. However, the book may still have imperfections such as missing pages, poor pictures, errant marks, etc. that were a part of the original text. We appreciate your understanding of the imperfections which can not be improved, and hope you will enjoy reading this book.

Julius E. Olson

Sept. 1890.

✓
LAURA KIELER:

SILHOUETTER.

ODENSE
MILO'SKE BOGHANDELS FORLAG
MILO'SKE BOGTRYKKERI
1887.

Ret til oversættelse forbeholdes.

A
1012

622913 60

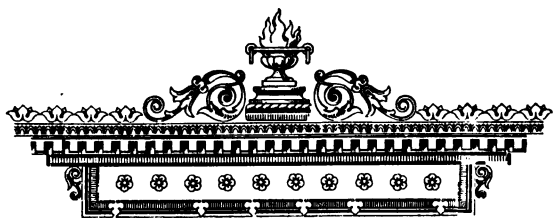
Indhold.

	Side.
I. Henrik Ibsen i København	1
II. Bjørnstjerne Bjørnson og Peterskirken i Rom	19
III. Zacharias Topelius	39
IV. Fru Jerichau	61
V. Louise Michaeli	74
VI. Camilla Collett	87
VII. Ole Toksværd Tuxen	116

31047 C. umm Cecil

I.

Henrik Ibsen i København.

Ibsen i København!

Jeg kender ingen større modsætninger end Ibsen og København. Jeg véd knapt nogen af Evropas hovedstæder — Paris, Wien måske undtagen —, i hvilken Henrik Ibsens skikkelse i følge naturens orden må stå så isoleret for sig, så ejendommelig fremmed, afstikkende som i København.

De spørger: hvorfor? Ganske simpelt hen, fordi han er en fuldblods nordmand. Og hvis De vil gå mig skarpere på klingen, — nu vel! Der gives en floskel, for tiden så udtværet og komisk, at den snart er bleven en umulighed.

Ikke desto mindre vil jeg vove forsøget og i dette tilfælde tillade mig at benytte den. »Hugget ud af granit!« »Hugget ud af Norges fjælde«, hvor »Dovregubben« fra Arilds tid af har haft sin residens!

Laura Kieler: Silhouetter.

1

Med stenens kantede omrids, med stenens kolde hårdhed vankede han om her i den livlige færdsel på Københavns gader, sad i parkettet i det kongelige theater, stod ved bordet i gildet i studentersamfundet med glasset i hånden, ombølget af »russernes« vivat-råb, af danskernes lette, sprudlende veltalenhed, medens de oratoriske fyrværkeriraketter knaldede ham om ørene. Selv stammende, forlegen, søgende efter ordet, sandhedskærlig afvisende, hvad der var ham for meget!

Farligt lige over for en mand som Henrik Ibsen at komme med smiger, at sige mere, end hvad man senere kan og vil stå ved. Sér I ikke det ironiske, neppe mærkelige smil om hans mund?

I Norge frabad han sig æren af tvende fakkeltog. Han er for nøgtern, for sky lige over for ovationer.

Tilvisse: en nordmand mellem dansker. En nordmand så lidt dansk som vel muligt, en nordmand, i hvis slægt man skulde forsværge, der nogen sinde kunde have rullet en eneste dråbe dansk blod. Jötulen selv, der var trådt frem af fjældet og havde begivet sig ud på en Danmarks-fart!

Og dog — når man så' ham her, stræng, tilknappet og tavs, så ægte norsk, slog det pludselig ned i én som et lyn:

Denne nordmand havde i tre og tres hjerte for »en broder i nød«. Med indignationens liden-skab tilråbte han nordmænd som svenskere:

»Min bro'r, hvcr blev du af?«

Derfor — om ikke for andet — vil Danmark altid stå i taknemmelighedsgæld til Henrik Ibsen. Vistnok har Danmark krav på hans erkendtlighed fra den tid, da han selv var i nød, og Norge var ham en hård moder, men lige meget! Hvor meget man end vil holde hænderne for ørene: fra tre og tres af vil råbet ubønhørligt, dømmende blive ved at lyde fra slægt til slægt:

»Min bro'r, hvor blev du af?«

Det er Henrik Ibsens røst.

»Hvert stormsuk, som i Norge går
langs li fra Danmarks hav,
dig spørgende med rædsel slår:
Min bro'r, hvor blev du af?
Jeg stred en livsens strid for nord;
mit hjemland blev en grav;
jeg spejded' over bælt og fjord
forgæves dine snekkers spor,
min bro'r, hvor blev du af?

Det var en drøm. Vågn stærk og kæk
fra folkesøvn til dåd!
En bro'r i nød! Hver mand på dæk;
her gælder rappe råd!
End kan det stå i saga slig:
dansk, dansk er Thyras vold.
End Dannebrog's forrevne flig
kan over Nordens fremtid rig
slå ud sin røde fold!«

Har den nordiske enhedstanke, den skandinaviske

idé, nogen sinde givet sig luft som i dette digt?
I digtet til Frederik den 7des minde?

Aldrig! Og derfor drev den samme broderhånd
Henrik Ibsen til at sætte Karl den 15de en
mindesten »Uden navn«:

»Til den ridderligste sender
jeg som krans et navnløst digt.
Jeg forstår, hvor sværdet brænder,
rustent, i de bundne hænder.

Arme, kongelige fugl!»

I december 1870 kom ballonbrevet til
Stockholm, til fru Limnéll.

Der var stort selskab den aften i hendes hus.
Jeg var netop hendes gæst, og som den eneste til-
stedeværende norsk, blev jeg anmodet om at læse
ballonbrevet højt.

Det var en let sag. Ibsens håndskrift er sirlig,
præntet.

Jeg glemmer ikke så let, hvilket indtryk det
gjorde på de tilstedeværende svenskere, da vi kom
til digtets ene linje:

»Husk på Dybbøls faldne helte!»

De stod tavse, alvorlige i den oplyste salon.
De anede noget stort, der med hensyn til tids-
afstanden var dem lige ind på livet.

Det gør mig ondt, Henrik Ibsen i korrektoren
forandrede det til:

»Kongedybets muntre helte«.

Kongedybet er så ofte bleven besunget, medens Dybbøls forsvarere —

Nu, i »Historisk månedsskrift«, juniheftet 1885, tillod jeg mig at antage, at i Dybbøl skanser blev i alt fald enkelte af Ibsens ideale fordringer så nogenlunde honorerede. Under alle omstændigheder har han en gang regnet dem til det, der kan

»fremad leve,
som en digters sang kan hæve«.

Men de anekdoter, der blev givne til bedste i løbegravene ved Dybbøl, dem vil Ibsen ikke kunne forstå. Franskmændenes og danskernes natur at kunne gå i døden — nu ja, med en vittighed — en livsfrisk latter, kan nordmanden i det hele taget ikke fatte. Det er hans natur en gåde.

Til Øresund er Ibsens navn knyttet ved ufor-glemmelige bånd. Det Øresund, hvor han selv i ånden så fru Hejbergs glansroller, én for én som en samlet flåde passere revue:

»Bundet til en nat ved sundet —«.

En ensom mand!

Han kalder sig selv således, og andre kalder ham således.

En mand, der flytter milepælene længere og længere ud og står på vagt, spejdende efter solens